

Sygn. akt III CSK 251/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. G. i S. K.
przeciwko K. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów od wyroku z dnia 3 czerwca 2013 r. Sądu Okręgowego w K. w sprawie o zapłatę.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powodowie S. K. i A. G. wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na istnienie przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazują jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinni sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.)

Skarga kasacyjna powodów jest w istocie skierowana przeciwko ustaleniom dokonany przez Sady pierwszej i drugiej instancji. Skarżący, pomimo powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie sformułowali nawet występującego, ich zdaniem, w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego, ograniczając się do polemizowania z dokonanymi ustaleniami.

Nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. również druga powołana przez skarżących przyczyna kasacyjna. Jeżeli skarżący wskazują jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to powinni wykazać jakie poważne wątpliwości prawne budzi ta wykładnia i z czego one wynikają.

Teza skarżących, że „w sprawie występują istotne naruszenia przepisów postępowania poprzez wadliwe ustalenia sądów obu instancji, które były tego rodzaju i skali, że współkształtowały treść zaskarżonego orzeczenia”, jest nie tylko ogólnikowa oraz wskazująca na kwestionowanie ustaleń, ale przede wszystkim nie spełnia wymagań wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]